

[Wissing.]

ser til studerende og lærere, hvori man tillader sig at gøre opmærksom på, at ideen med centeret er at drive undervisning på universitetsplan, hvorfor man henstiller til samme at følge en række simple regler, der normalt regnes for en selvfølgelighed inden for såvel almen som højere undervisning. Jeg har modtaget undervisningsministerens både skriftlige og mundtlige redegørelser for forholdene på centeret, herunder ministerens skøn over, hvordan forholdene kan føres tilbage til noget, der blot ligner normale tilstande.

Undervisningsministeren viser efter min mening en fantastisk langmodighed med hele institutionen og al dens væsen, men hun afstår dog fra at forhandle direkte med de til centeret knyttede personer, hvilket man udmærket forstår, når man konstaterer, hvilke rabiate og stivsindede synspunkter der gang på gang præsenteres af repræsentanter for centeret. Disse synspunkter fremsættes i et utal af rapporter, henvendelser, kommentarer fra studerende, lærere og øvrige ansatte, men er, uanset de ligner et sammensurium, med til at danne et billede af de oftest groteske forhold. Det gælder ikke mindst med hensyn til nyindretningen De studerendes Aktionskomité, der har fremsat en række ultimative krav, som man ønsker imødekommet til punkt og prikke, idet man i modsat fald ikke ønsker at rette sig efter noget som helst. Det er vel et spørgsmål, om man ved at imødekomme de studerende kan opnå andet, end at centeret tilsyneladende vil kunne fungere i en kort tid, hvorefter de vil stille nye krav. Når eller hvis man så ikke får disse imødekommet øjeblikkelig, er der igen anledning til uro og ballade, og således vil det efter al sandsynlighed kunne fortsætte i årevis.

For nylig modtog folketingsmedlemmerne en beretning om undersøgelse af den økonomiske forvaltning m. v. ved Roskilde universitetscenter i tidsrummet 1972-75. Denne beretning er, selv om den omfatter et tidsrum, der afsluttedes for over et år siden, også med til at danne et billede af, hvorledes institutionen fungerer. Blandt mange interessante oplysninger i statsrevisorernes beretning findes bl. a., at centeret ud over eget trykkeri råder over en betydelig mængde mangfoldiggørelsesudstyr. Uden at komme nærmere ind på hvad dette udstyr omfatter, vil jeg blot nævne, at det har resulteret i et årligt papirforbrug på 18 millioner ark, hvilket udmålt på det samlede antal

studerende og ansatte svarer til et forbrug på 10.000 ark pr. person.

Men også på andre måder afviger centeret betydeligt fra andre undervisningsinstitutioner. Det gælder bl. a. med hensyn til anskaffelse af audiovisuelt udstyr, der bl. a. omfatter 60 fjernsynsmodtagere, 300 båndoptagere, 11 videobåndoptagere, 11 do. kameraer, og ikke mindre end 20 tonefilmanlæg.

Når jeg har hæftet mig ved disse dele af beretningen, så skyldes det, at jeg har et vist kendskab til de omtalte undervisningsmidler og deres udbredelse og anvendelse, og jeg mener, at der her er sket anskaffelser, som ligger langt ud over, hvad der er normalt på undervisningsinstitutioner. En udbredt anvendelse af de nævnte audiovisuelle undervisningsmidler kunne tyde på, at man er gået helt bort fra den traditionelle universitetsuddannelse, og hvordan ligger det så med at holde uddannelserne på det niveau, som man må kræve af en undervisning på universitetsplan?

Jeg er ikke uvidende om, at meningen med centeret netop var at skabe et alternativ til de traditionelle universitetsundervisninger. Dette har man bl. a. ønsket at opnå med indførelse af nye arbejdsformer, de såkaldte projektarbejder. Hvorvidt denne undervisningsform er ringere eller bedre end andre former, er vel i høj grad et spørgsmål om, hvad der skal undervises i, og hvad der er undervisningens formål. Især med hensyn til det sidste kan man komme stærkt i tvivl, når man betragter de emner, som man arbejder med i de forskellige projekter. Det forekommer mig, at mange af de valgte emner er af en sådan karakter, at de mere sigter på at skabe bestemte holdninger, end de sigter på at bibringe de studerende viden og færdigheder, som også kan anvendes uden for centeret.

Bl. a. af disse årsager er forslaget om afvikling af Roskilde universitetscenter ved at underlægge det Københavns universitet ikke en tilstrækkelig foranstaltning. Uanset at jeg kan se med en vis sympati på dette forslag, så føler jeg mig overbevist om, at lige så længe bygningerne på Roskilde universitetscenter anvendes til deres oprindelige formål, lige så længe vil de virke som et arnested for uro og ballade.

Hvis man kan affinde sig med evig uro på vore universiteter, læreanstalter, skoler og arbejdspladser, ja i hele samfundet, så skal man fortsat støtte opretholdelsen af universitetscenteret i en eller anden form. Hvis man derimod